

нятія, думашь, че крушата не се види синя. И това е сѣдбѣ: но отречна: защо, кога то пытахъ, » крушата видеше ли се синя? » Ты се обади. « Не не се види синя. » Зато ти казахъ понапредъ, че кога си отворишь уста тѣ, сѣкога изричашь сѣдбы: и това е истина: защо ако говоришь за кое да е, сѣкога говоришь за нѣкоя вѣщь. Напр. « Кога думашь време то е добро »: тогава за кое думашь?

С. За време то.

От. Кога думашь »сытъ сѣмъ,» тогава защо говоришь?

С. За мене си.

От. Но кога думашь само, време, или азъ: тогава произнасяшь само една рѣчь, и съ неѣ думашь само едно понятие: но кога то думашь за време то, или за себе си, тогава смѣсяшь двѣ понятия [и говоришь една сѣдбѣ. Зато, време то е харно, и, азъ сѣмъ ситъ, сѣ сѣдбы. Разбирашь ли ми, ако ти кажъ, кажи ми сѣдбѣ тѣ си заради два та рѣкописа?

С. Разбирамъ ти: сирѣчь, искашь да ти кажъ, кой отъ тѣхъ е по добръ.

12. РАЗСУЖДЕНИЕ, ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

С. Любезный отче, братъ ми е много боленъ.

От. Каза ли ти че е боленъ?

С. Не, не ми каза.

От. Ами отъ гдѣ знаешъ, че е боленъ?

С. Видѣхъ го.

От. Какъ го видѣ?

С. Че е прижълтялъ.

От. Добръ, видишь го, че е прижълтявалъ: но отъ що познавашъ, че той е боленъ?

С. Познавамъ го: защо го глѣдамъ прижълтянъ и прижълтянъ.